

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344478400/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

de han fornøjet, idet han holdt sig til sin egen Verdensinddeling, »I holder altsaa af Frankrig og Frankrigs Digtere. I forstaar at læse. Her hos os er der ingen af de unge, som læser noget videre. Aa, men jeg har læst meget, meget!» Og han stampede i Flisen. »Jeg har haft det Held fra Barn af at være indlevet i det engelske Sprog. Kender De Robert Burns, den skotske Bonde? Digteren Robert Burns!»

Jeg nævnede Shelley for Verlaine, men han rystede paa Hovedet og pegede betegnende omkring sig.

»Jeg læser ikke ret meget nu mere. Jeg har intet Bibliotek.»

Saa gav jeg mig til at tale om hans egne Vers.

Og han svarede simpelt og forklarende.

»Naar jeg er sorgmodig, skriver jeg Vers. Grundstemningen i dem er tungsindig, frygtelig tungsindig.»

Det er sandt nok, men midt i denne Sorgmodighed, i hvis Armod og Mørke han af Trang til Inderlighed fordyber sig, sidder hans Hjærte steds paa Spring til at le – en frisk, rent klingende Latter, lykkelig som et Barns, hvid og tindrende som Haabet, som en genfundet Splint af Idealet.

»Tænk, at vi har genfundet hinanden!» smiler han. »Her gaar altsaa vi tre Misdædere (*assassins*)!»

»Anarkister!» spøger min Landsmand.

Ved Ordet »Anarkister» formørkes Verlaines Bryn en Smule.

»Ja, men vi er aandelige Anarkister. Det er den ældste, den sande Anarkisme. Den anden Anarkisme, den politiske, som nu er Modesag mellem unge Skribenter i Paris, er jo bare Galskab.»

Endelig fremsiger han, mens vi vandrer, lange Brudstykker af et udgivet Digt.

»Jeg har Munden fuld af mine Vers,» smiler han og lægger to Fingre paa Læberne.

Digtet handler om den lille Prins Charles – den henrettede Ludvig den sextendes Søn – som sidder fangen i Tempeltaarnet. Hos ham er Simoune, Fangevogteren, som Verlaine spøgende skildrer, saa at vi aner, at han her har tænkt paa den trofaste Bibi, Disciplen, hvis Bestilling nok ellers er at børste Sko. Endvidere er der i Prinsens Nærhed et halvgammelt Kvindfolk, én af de simple af Hjærtet – som Digteren omtaler med virkelig Æmhed, idet han pludselig gør Undskyldning for, at hun har Utoøj:

Elle a des poux . . . enfin, on en a . . . mais elle est charmante, la femme!»